

mente saadanne Steder, som for Venstre-reformpartiets Mænd ikke vare hyggelige at se paa.

Jeg har et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen), saa megen mere, som det ærede Medlem er min egen Rigsdagsmand, jeg har den Ære — havde jeg nær sagt — at bo i hans Valgkreds. Det ærede Medlem udtalte forleden, da han havde Ordet under Finanslovens første Behandling, at Højre havde ikke en saadan Tilslutning ude i Befolkningen, at det deri havde nogen Adkomst til at danne Ministerium. Det var for mig en Fornøjelse at høre det ærede Medlem fremsætte denne Udtalelse. Det havde ganske vist været ulige rarere, om ærede Højremænd havde udtalt noget lignende for 20—30 Aar siden, idet vi jo lige fra den Gang, det gamle Ministerium brugte det bekendte Ord: „Kongen befalede os at blive“, og til det sidste Højreministerium, der sad i Kraft af Kongens „fri“ Ret til at udnævne Ministerier, have hørt, at Spørgsmaalet om Tilslutning i Befolkningen ikke har haft noget at sige for Højre, naar der var Tale om Adkomsten til at danne et Ministerium. Det glædede mig derfor i aller højeste Grad, at min Rigsdagsmand, hvem jeg maaske alligevel ikke vil stemme paa, er kommen til den udtalte Anskuelse. Det skulde glæde mig, om overalt her i Landet den Anskuelse nu kunde fæste Rod, at kun Befolkningens Tilslutning, selvfølgelig Befolkningens Fler-tals Tilslutning, giver et Ministerium Ret til at sidde og regere.

Inden jeg slutter, skal jeg blot sige et Par Ord om det, der skete oppe i Landstinget i Gaar. Jeg ser det som et af de mange Eksempler paa, hvor vanskeligt, ja næsten umuligt det er at faa de to Ting til at stemme sammen. Det er gammelkendt her i Landet, det er Grunden til alle vore politiske Ulykker, at de to Ting ikke kunne stemme overens. Vi kende det fra den Tid, da Højreministeriet sad, støttet af Landstinget, at de to Ting gik mod hinanden ved alle vigtige Afstemninger, og Systemskiftet har ikke bragt os nogen Forandring i saa Henseende. Men det forekommer mig, at det ikke kan blive ved at gaa paa den Maade, der maa skaffes et andet Forhold til Veje. Det vil under de nuværende Forhold være umuligt at hidskaffe virkelig demokratiske Reforme. Jeg kan forstaa, at man har faaet det, man hidtil har faaet, thi det var Afslag og Kompromiser fra Ende til anden, men

virkelig demokratiske Reformkrav har man ikke kunnet gennemføre. Jeg tror, at man ude i Befolkningen længes efter, at der skal komme et andet Forhold frem. Fra Venstrereformpartiets Side have vi, saa længe Regeringen sad i Tilslutning til Landstinget, sagt: Det er Landstingets Skyld og Regeringens Skyld, naar vi ikke faa noget gennemført. Men naar vi nu have en Venstreregering, der er i Overensstemmelse med Folketingets Flertal, venter Befolkningen, at den skal hidføre Tilstande, hvor man kan gennemføre gode demokratiske Krav. Jeg tror, Befolkningen vil blive skuffet, hvis det ikke sker. Befolkningen stiller Krav om, at Regeringen skal benytte den Ret, som Grundloven hjemler Ministeriet til at bøje Landstingets Magt. Vil man ikke lytte til dette Krav og ikke opfylde det, tror jeg, at det vil blive en meget stor Skuffelse Landet over.

Hvad særlig det vestindiske Spørgsmaal angaar og Afstemningen derom i Gaar skal jeg bemærke, at Flertallets Ordfører jo her i Dag har paapeget, hvor mærkeligt, hvor fanatisk egentlig Landstingets Flertal kan være, naar det blot for at komme paa tværs af den Venstreregering, der i Øjeblikket sidder, nødes til at maatte gaa stik mod de Meninge og Anskuelser, det selv har haft for ganske kort Tid siden. Jeg mener, at man ud fra den Kendsgerning har Lov til at betegne en Del af det Flertal, der i Gaar stemte oppe i Landstinget, som Folk, der virkelig er politisk uvederhæftige Mænd.

Wilmann: Det var mig en stor Fornøjelse at høre det Foredrag, som den sidste ærede Taler holdt. Det glædede mig overordentligt at høre hans Udtalelser om den almindelige Valgret og Skattelovene. Det Syn, han har paa disse Ting, vil jeg ønske, maa blive det raadende inden for det store Flertal af Venstrereformpartiet. Den næstsidste Taler, det ærede Medlem for Fredensborg (J. Christensen), fremsatte ogsaa nogle Udtalelser, som jeg ønsker at slutte mig til, nemlig Skovfogedernes Stilling. Han henstillede til den højtærede Landbrugsminister at undersøge disse Forhold og gøre noget for at forbedre disse Menneskers Stilling. Jeg slutter mig fuldt ud til denne Opfordring og beder den højtærede Minister at tage Spørgsmaalet i det hele, Lønnen baade for de underordnede og overordnede Funktionærer i Forstvæsenet, op til Behandling. Jeg tror, deres Lønning paa mange Punkter kan trænge til Forbedring.